Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 21. Den 1. August 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 312.)

Vi troer, at det ikke er rigtigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regjering, hvorved eet religiøst Samfund bliver pleiet og et andet indskrænket i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers Rettigheder som Indvaanere nægtet.

Vi troer, at ethvert Religionssamfund har Rettighed til at behandle deres Medlemmer for deres uordentlige Opførsel efter saadanne Samfunds Regler og Anordninger, forudsat at saadan Medfart skeer for Broderskabs og godt gjensidig Forholds Skyld; men vi troer ikke, at noget Religions-Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene angaaende Formue eller Liv, eller berøve dem denne Verdens Gods, eller bringe dem i Livs- eller Legemsfare, eller paalægge dem nogen physisk Straf; de kunne alene udelukke dem fra deres Samfund og aflade Fælleskab med dem.

Vi troer, at Menneskene bør henholde sig til den borgerlige Lov for at faae Erstatning for alle Forurettelser og Besvær, hvorved der er tilføiet personlig Fornærmelse, eller hvor Formue og Rygte angribes, hvor saadanne Love findes, som vil beskytte samme; men vi troer, at alle Mennesker har Rettighed til at forsvare sig selv, deres Venner og Eiendom og Regjeringen imod alle ulovlige Angreb og Anmasselser i alle yderligere Tilfælde, hvor man ikke er istand til strax at henvende sig til Loven og erholde Hjælp.

Vi troer, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for Nationerne paa Jorden, og advare de Retskafne om, at frelse sig fra Verdens Fordærvelse; men vi troer, at det ikke er Ret til at befatte sig med Trælle, eller prædike Evangeliet for dem, eller døbe dem imod deres Herres Villie eller Ønske, eller at tale til, eller bevæge dem i mindste Maade til at være misfornøiede med deres Stilling i dette Liv, og derved sætte Menneskers Liv i Fare. Saadan Indblanding troer vi at være ulovlig og urigtig og farlig for enhver Regjerings Fred, som tillader menneskelige Væsener at blive holdte i Trældom."

En Lovsang blev derefter afsjungen. Præsident S. Rigdon udtalte Taksigelsen, hvorefter Forsamlingen velsignedes af

Præsidentskabet med opløftede Hænder og aftakkedes.

Oliver Cowdery,
Sidney Rigdon,
Præsidenter.
Thomas Burdick,
Warren Parrish,
Sylvester Smith,
Skrivere.

Den 19de blev en Klage fremlagt af Præsidentskabet for et Raad imod Ældste Almon W. Babbit, fordi han ikke holdt Viisdomsordet, fordi han prædikede, at Mormonsbog var ikke nødvendig til vor Salighed, og at vi ikke havde nogen Troesartikler undtagen Bibelen.

Ældste J. B. Smith bevidnede, at Ældste Babbit havde taget sig den Frihed at foresige ham i hans Prædiken; ogsaa at han ikke havde holdt Viisdomsordet.

Ældste Babbit sagde, at han havde taget sig den Frihed at bryde Viisdomsordet efter Præsident Joseph Smiths, jun. og Andres Exempel, men tilstod, at det var urigtig; at han havde lært angaaende Mormonsbog og Befalingerne saaledes som han havde tænkt at være Viisdom, og til Sagens Bedste; at han ikke havde havt til Hensigt at foreskrive Ældste J. B. Smith Noget, men blot at raade ham.

Raadet irettesatte Ældste Babbit, og belærte ham i at holde Viisdomsordet og Befalingerne i alle Ting; tillige at det ikke var tilraadeligt for nogen Ældste at tage sin Hustru med sig, naar han gaaer ud paa Missìon for at prædike.

Warren Parrish,
Skriver.

Syv af de Tolv mødte i Conference i Saco, Maine, den 21de August.

Menigheden paa det Sted talte Syv og Halvtredsindstyve; Dover Green i New Hampshire Otte.

Raadet gav Underviisning om Zions Forløsning, Templets Opbyggelse i Kirtland, og Trykningen af Guds Ord til Nationerne osv. osv. — og Nogle blev tillagt Menigheden under deres Ophold der.

Menigheden i Saco bidrog halvfjerdsindstyve eller firsindstyve Dollars til Hjælp for de Tolvs Tilbagereise hjem, hvilket de Tolv nedskrev som en Erindring paa deres Vegne, ifølge Pagt.

Søndagen den 23de August. Jeg ankom til Kirtland fra min Mission til Michigan.

Den 24de ordinerede Høiraadet i Kirtland Jonathan Stevens til en Ældste og belærte ham og hans Sønner, Ældsterne Uzziel og Lyman, og hans Svigersøn E. Page at beskikke om deres Familier og gaae ud og prædike Evangeliet; tillige at Joseph H. Tippits og J. W. Tippits gaaer til Missouri i Høst for at kjøbe Land for Menigheden i Essex, New York, ifølge foregaaende Beskikkelse af nævnte Menigheds Stemme.

Den 28de August forsamledes det omvandrende Høiraad i Conference i Farmington, Maine, og bestemte at den skulde kaldes „Maine Conference." Menigheden i Farmington talte To og Tredive, i Sitter B. To og Tyve; i Akwry Fem og Tyve; i Errol, New-Hampshire, Tyve; alle i godt Forhold. Jeg prædikede om Hustruernes Pligt.

Den 1ste September 1835. Jeg skrev følgende Meddelelse til Udgiveren John Whitmer Esq., som blev publiseret i Messenger and Advocate, Side 179 o. f.:

Til de Ældste i de Sidste Dages Helliges Kirke.

Efter at en saa lang Tid er hengaaet, og efter at saa mange Ting er bleven sagt, føler jeg, at det er min Pligt at skrive nogle faa Vink, for at maaskee de

Ældste, som vandrer omkring i Verden for at advare Jordens Indvaanere at undflye den tilkommende Vrede og frelse sig fra denne vanartige Slægt, kan for en Deel understøttes i Lærdom og paa deres Pligts Vei. Jeg har arbeidet for denne Sag i otte Aar, i hvilken Tid jeg har vandret meget omkring, og har faaet megen Erfaring. Jeg flyttede fra Seneca County, New York, til Geauga County, Ohio, i Februar 1831.

Jeg modtog i Juni næstfølgende ved et himmelsk Syn en Befaling at begive mig til de vestlige Grændser af Staten Missouri, og der betegne den virkelige Plet, som skulde blive Midtpunktet for Begyndelsen af Indsamlingen af dem, som annammer Fylden af det evige Evangelium. Ifølge deraf foretog jeg Reisen tilligemed visse af mine Brødre, og efter en lang og trættende Reise, lidende mange Savn og Besværligheder, ankom jeg til Jackson County, Missouri; og efter at have beseet Landet, søgende flittigen efter Guds Veiledning, aabenbarede han sig for mig, og udpegede for mig og Andre den sande Plet, hvorpaa han agtede at begynde Indsamlingsværket og Opbyggelsen af en „hellig Stad," som skulde kaldes Zion — Zion, fordi det skal vorde et Sted for Retfærdighed, og Alle, som bygge derpaa, skal tilbede den sande og levende Gud og alle troe een Lære, ja vor Herres og Frelsers Jesu Christi Lære. „Dine Vægtere skal opløfte deres Røst, med forenet Stemme skal de synge; thi de skal see Øie til Øie, naar Herren skal bringe Zion tilbage." — Esaias 52, 8.

Her standser vi for et Øieblik for at gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende Begrebet om Indsamlingen til dette Sted. Det er vel bekjendt at der var Marker, som tilhørte Regjeringen, hvilke skulde sælges til Individer; og det forstodes af Alle, idetmindste troer vi saaledes, at vi levede i et frit Land, et Frihedens Land, der havde Love, som sikkrede ethvert Menneske eller Samfund af Mennesker Rettighed til at kjøbe Marker, nedsætte sig og boe paa dem; derfor tænkte vi ikke, at der var noget Ondt i at raade de Sidste Dages Hellige, eller „Mormonerne" som de spotviis kaldes, at samles til dette Sted, eftersom det var deres Pligt (og det var vel forstaaet saaledes at være) at kjøbe Marker for Penge og boe paa dem, idet de ikke gjorde Indgreb i nogen Persons eller Samfunds borgerlige Rettigheder, men stedse havde for Øie den Yttring: „Gjør mod Andre, som I vil at Andre skal gjøre mod Eder; tillige følgende den gode Forskrift: „Handle retfærdigen, elske Barmhjertighed og vandre ydmygeligen for din Gud."

Disse var vore Bevæggrunde, hvorfor vi lærte Folket eller de Sidste Dages Hellige at samles tilsammen, begyndende paa dette Sted; og eftersom der gives dem, som har havt forskjellige Anskuelser derom, føler vi, at det er en Aarsag til dyb Sorg, thi det være vitterligt for alle Mennesker, at vore Grundsætninger angaaende dette har ikke været saadanne, som de er blevne fremstillede af dem, som, vi har enhver Grund til at troe, er træske og ugudelige Mænd, hvilke har sagt, at dette var vor Lære — at gjøre Indgreb i Folkets Rettigheder, som beboer vort borgerlige og fri Land, saasom at drive Indvaanerne af Jackson County fra deres Marker, og tage Besiddelsen deraf ulovligen. Fjernt, ja fjernt fra vore Hjerter er et saadant Princip. Det kom aldrig ind i vort Sind; og vi kan blot sige, at Gud skal gjengjelde Saadant paa hiin Dag, naar han skal komme at samle sine Ædelstene.

Men for at vende tilbage til min Gjenstand. Efter at have forvisset mig

om den sande Plet, og efter at have havt den Glæde at see et anseeligt Antal Familier af mine Brødre beqvemt nedsatte paa Landet, tog jeg Afsked med dem og reiste tilbage til Ohio, og brugte enhver Indflydelse og Argument, som laae i min Magt til at faae dem, der troede paa den evige Pagt, hvis Omstændigheder vilde tillade det, og hvis Familier var villige at flytte til det Sted, som jeg havde betegnet at være Zions Land, og saaledes gik Lyden om Indsamlingen og om Læren ud omkring i Verden; og vi har Aarsag til at frygte for, at Mange, som havde Nidkjærhed uden tilsvarende Kundskab, uden at forstaae Kirkens Læres rene Grundsætninger, har udentvivl i Iverens Hede lært og sagt mange Ting, som er forkleinende for Kirkens ægte Charakteer og Grundsætninger; og for disse Ting er vi hjerteligen bedrøvede, og vilde gjøre Undskyldninger derfor, hvis Undskyldning vilde gjøre noget godt.

Men vi standser her, og offrer en Bemærkning om den Yttring, som vi erfarer, har gaaet omkring, og er bleven behandlet paa en skadelig Maade for Sandhedens Sag ved at sige: at ved at prædike Læren om Indsamlingen, opløser vi Familier og giver Tilladelse for Mænd at forlade deres Familier, Qvinder deres Mænd, Børn deres Forældre, og Slaver deres Herrer, idet de derved forstyrrer Ordenen, og opløser Samfundets Harmoni og Fred." Vi skal her fremsætte vor Tro, og vil derved, som vi ydmygeligen haaber, gjøre en Ende paa disse falske og ugudelige Fremstillinger, hvilket har kommet Tusinder, som vi har al Grund til at troe, til at tænke, at de gjorde Gud en Dyrkelse, naar de forfulgte Guds Børn; om de derimod kunde have nydt det sande Lys, og faaet en rigtig Forstand paa vore Grundsætninger, vilde de have antaget dem af deres ganske Hjerte og glædet sig i Kjærlighed til Sandheden. Og for at vise vor Lære angaaende denne Gjenstand, vil vi nu begynde med Evangeliets første Grundsætninger, som er Omvendelse, og Daab til Syndernes Forladelse og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse. Vi troer, at det er vor Pligt at lære alle Mennesker Læren om Omvendelse, hvilket vi skal forsøge at vise fra følgende Skriftsteder:

„Da oplod han deres Forstand, at de forstode Skrifterne. Og han sagde til dem: saaledes er skrevet, og saaledes burde det Christum at lide og at opstaae fra de Døde den tredie Dag; og i hans Navn at prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslag, hvilket skulde begynde i Jerusalem." Luc. 24, 45—47.

Af dette lærer vi, at det burde Christus at lide, og blive korsfæstet og opstaae igjen paa den tredie Dag i den udtrykkelige Hensigt, at Omvendelse og Syndernes Forladelse skulde prædikes for alle Folk.

„Da sagde Petrus til dem: omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig Aands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som er langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil kalde dertil." Ap. Gj. 2, 38, 39.

Af dette lærer vi, at Forjættelsen om den Hellig Aand er for saa mange som Læren om Omvendelse skulde prædikes for, hvilket var for alle Folk. Og vi opdager ogsaa, at Forjættelsen skulde strække sig ned gjennem Slægtfølgen; thi Petrus siger ikke blot „til Eder," men ogsaa „til Eders Børn og til Alle, som er langt borte." Deraf slutter vi, at den skulde

vedblive til deres Børnebørn og tillige til saa mange som Herren deres Gud vilde kalde dertil. Vi opdager her, at vi blander to Principer sammen i disse Anførsler. Det første er Omvendelsens Princip, og det andet er Syndsforladelsens Principet; og vi lærer af Petrus, at Syndsforladelse erholdes ved Daab i den Herres Jesu Christi Navn; og den Hellig Aands Gave følger uundgaaeligen; thi Petrus siger: „I skal faae den Hellig Aand."

Vi troer derfor, at Læren om Omvendelse skal prædikes i hele Verden, baade for Gammel og Ung, Riig og Fattig, Træl og Fri, som vi herefter skal søge at vise, hvorledes og paa hvilken Maade og hvor vidt den er bindende for Menneskenes Samvittigheder, gjørende passende Forskjel mellem Gammel og Ung, Mænd, Qvinder, Børn og Tjenere. Men vi bliver tydeligen vaer, at vi, for at nyde Godt af Omvendelses Læren, maa troe paa Erholdelsen af Syndernes Forladelse. Og for at faae Syndernes Forladelse, maa vi tro paa Læren om Daaben i den Herres Jesu Christi Navn. Og om vi troer paa Daab til Syndernes Forladelse, kan vi forvente Opfyldelsen af Forjættelsen om den Hellig Aand, thi Forjættelsen udstrækker sig til alle, som Herren vor Gud vil kalde; og har han ikke i Sandhed sagt, som I vil finde i det sidste Capitel af Aabenbaringen: „Og Aanden og Bruden sige: kom! Og hvo som hører, sige: kom! Og hvo som tørster, komme! Og hvo som vil, tage af Livets Vand uforskyldt!" Aabenb. 22, 17.

Atter, Jesus siger: „Kommer hid til mig Alle, som arbeide og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet: saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt og min Byrde er let." Matth. 11, 28—30.

Atter, Esaias siger: „Vender Eder til mig og bliver frelste, alle Jordens Ender! thi jeg er Gud og Ingen ydermere. Jeg haver svoret ved mig selv, Retfærdighedens Ord er udgaaet af min Mund, og det skal ikke vende tilbage: at for mig skal bøies hvert Knæ; ja hver Tunge skal sværge. Sandelig, skal man sige, i Herren haver jeg Retfærdighed og Styrke; ja til ham skal man komme; men alle de, som optændes imod ham, skulle beskæmmes." Esaias 45, 22—24.

Og, for at vise videre Forbindelser til Beviis for ovennævnte Lære, anføre vi følgende Skriftsteder:

„Denne har Gud ophøiet til en Fyrste og Frelser, ved sin høire Haand, at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse. Og vi ere hans Vidner til disse Ting, som og den Helligaand, hvilken Gud haver givet dem, som ham lyde. Ap. Gj. 5, 31. 32.

„Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige, og Jesu Christi Navn, lode de sig døbe baade Mænd og Qvinder. Men Simon troede og selv og lod sig døbe og holdt sig til Philippus; og da han saae de Tegn og store kraftige Gjerninger, som skete, forundrede han sig storligen. Men der Apostlerne i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem at de maatte faae den Hellig Aand. (Thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem, men de var alene døbte i den Herres Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem og de fik den Hellig Aand." Ap. G. 8, 12—17.

„Men som de droge frem ad Veien kom de til noget Vand; og Gildingen

sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt. Men Philippus sagde: dersom du troer af ganske Hjerte, kan det skee. Men han svarede og sagde: Jeg troer, at Jesus Christus er Guds Søn. Og han bød Vognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen; og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus, og Gildingen saae ham ikke mere; og han drog sin Vei med Glæde. Men Philippus blev funden i Asdod; og han vandrede derigjennem og prædikede Evangelium i alle Stæder, indtil han kom til Cæsarea." Ap. G. 8, 36—40.

„Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de Troende af Omskærelsen, saa mange som vare komne med Petrus, bleve meget forfærdede over, at den Hellig Aands Gave blev udøst over Hedningerne. Thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og prisede Gud. Da svarede Petrus: mon disse ikke skulde døbes, som have annammet den Hellig Aand, ligesom og vi? Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage." Ap. G. 10, 44—48.

„Og paa Sabbathsdagen gik vi udenfor Staden, ved en Flod, hvor der pleiede at være et Bedehuus; og vi satte os, og talede til de Qvinder, som kom sammen. Og en Qvinde ved Navn Lydia, en Purpur-Kræmmerske, fra Staden Thyatiræ, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod Herren, at hun gav Agt paa det, som blev talet af Paulus. Men der hun og hendes Huus var var døbt, bad hun os og sagde: dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer ind i mit Huus, og bliver der. Og hun nødte os." Ap. G. 16, 13—15.

„Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Gud Lovsange; men Fangerne lyttede paa dem. Men der skete pludseligen et stort Jordskjælv, saa at Fængslets Grundvold rystede, og strax bleve alle Dørene opladte, og Alles Baand løstes. Men Stokmesteren foer op af Søvne, og der han saae Fængslets Døre opladte, drog han et Sværd, og vilde myrde sig selv, da han meente, at Fangerne havde været undflyede. Men Paulus raabte med høi Røst og sagde: gjør dig selv intet Ondt; thi vi er her Alle. Men han begierede et Lys, og sprang ind, og faldt skjælvende ned for Paulus og Silas. Og han førte dem ud, og sagde: Herrer! hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig? Men de sagde: tro paa den Here Jesum Christum, saa skal du vorde salig, og dit Huus. Og de talede Herrens Ord til ham, og til alle dem, som vare i hans Huus. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten, og aftoede deres Saar; og han selv blev strax døbt og alle Hans. Og han førte dem op i sit Huus, og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Huus i Tro paa Gud." Ap. G. 16, 25—34.

„Men det skete, der Apollos var i Corinth, at Paulus drog igjennem de øverste Egne af Landet og kom til Ephesus. Og han fandt nogle Disciple, og sagde til dem: fik I den Hellig Aand, der I bleve troende? Men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig Aand. Og han sagde til dem: med hvilken Daab bleve I da døbte? Men de sagde: med Johannis Daab. Men Paulus sagde: Johannes døbte vel ved Omvendelsens Daab, og sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesum. Men der de hørte

det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og propheterede." Ap. G. 19, 1—6.

(Fortsættes.)

Brev fra Ældste J. A. Ahmanson
som er beskikket til at besøge de forskjellige Conferencer i Missionen.

Arnager paa Bornholm den 11te Juli 1855.

Kjære Præsident J. Van Cott!

Uagtet der ofte gives mig Leilighed til at give Dem mundtlig Efterretning om Missionen, saavel i denne som i de øvrige Conferencer, hvortil det behager Dem at sende mig, vil jeg alligevel idag, da jeg har Tid dertil, give Dem en kortfattet Beretning om det, som jeg antager vil interessere Dem.

Min personlige Erfaring saavelsom Rapporterne fra de forskjellige Conferencer i Danmark viser, at der ikke har været synderlig Tilvært i den senere Tid, og at paa enkelte Steder ligesaa mange er bleven udelukte som døbte, og deraf kunde det synes, ligesom om Værket havde staaet stille. Men dette er ikkun tilsyneladende. Jeg troer, at Jesu Christi Kirke har, mere end nogen anden gjennemgribende Reform, at gjennemgaae adskillige Fluctuationer i sin Fremvext og Udvikling fra Børnealderen til Mandomsalderen og denne Afvexling af Stigen og Falden vil maaskee for en overfladisk Betragter undertiden see ud som en Standsning i Værken, men som i og for sig selv er en Fremskriden til det Bedre. Saaledes omtrent slutter jeg at det forholder sig med Guds Rige og dets Mission i Danmark. Jeg troer ikke, at Missionen har staaet stille, eller nogensinde vil gjøre det, indtil den har fuldendt hvad den skal. Derimod troer jeg, at den har havt lidt at bestille med sig selv, at afklæde den allerede for snæver blevne „Børnekjole" og iføre sig en rummeligere Klædning, som bedre passer for den, som nærmer sig den voxne Alder. Jeg troer, at eftersom de Hellige bliver afvant fra Mælken og den milde Føde og faaer vant sig til at fordøie haard Føde, og det unge Præstedømme faaer iført sig fuld Rustning, vil den Almægtiges Værk bryde frem med fordoblet Kraft. Og da troer jeg, at Djævelen med alle sine Tilhængere — legemlige som ulegemlige — vil finde, at hvad de hidindtil har seet og erfaret, er ikkun en Begyndelse af „Mormonismen." Disse er mine Tanker og Følelser om Værket i Almindelighed.

Som jeg fandt det i Lollands Conference, saaledes har jeg fundet det her. Enighed og god Forstaaelse iblandt Brødrene af Præstedømmet og iblandt de Hellige i Almindelighed; og jeg er overbeviist om, at de Alle vil gjøre det Bedste de kan, efter den Kundskab de har, naar det bliver dem lært og Præstedømmet formaaer at fremsætte det i det rette Lys og ved den rette Aand.

Under mine Foredrag i den senere Tid har Aanden bestandigt ledet mig til det vigtige Punkt at indskærpe i de Hel-

liges Hjerter Aanden af deres herlige Religion, den rene „Mormonisme," i Modsætning til det aandløse gamle orthodoxe Babel, (den udartede Christenhed, med dens forskellige indbyrdes stridige Sekter og Partier) der ikke mere kan gjenkjendes som det evige Evangelium, da det har tabt alle Kræfter og Velsignelser, og endog benægter dem som unødvendige.

Jeg har navnlig søgt at vise de Hellige at den sande Religion er ikke blot en theoretisk, men fornemmelig en praktisk Religion, som, rettelig opfattet, efterhaanden vil gjøre sig gjældende baade i deres private og offentlige Liv; hvorfor jeg har formanet Familiefædrene, der staaer som ansvarlige Hoveder for deres Familier, at indrette deres huuslige Liv og hele deres Fremfærd overeensstemmende med deres Religion, for at kunne leve i Nydelsen af dens Aand, hvilken — paaagtet — bærer Vidnesbyrd om sin egen Guddommelighed ved sin gjenopreisende og helliggjørende Kraft, og udøver en velsignelsesrig Indflydelse i deres Huse, Familiekredse, deres Personlighed og deres Omgivelser, idet, naar Huusfaderen staaer paa sin Plads og ærer den ved at opfylde sine Pligter og være et Lys og et Exempel, bliver han æret og agtet som Hovedet, som Præst og Patriark i sit eget Huus; og Gudsfrygt, Orden og Reenlighed, baade til Aand og Legeme, vil snart udmærke en saadan Familie som Guds Hellige.

Saaledes har jeg efter den Kundskab og Naade, Herren har givet mig, søgt at vise Enhver Nødvendigheden af at lægge en sikker Grundvold for deres nærværende og tilkommende Salighed og Ophøielse; thi jeg tænker det vil være forgjæves at haabe Salighed paa Andres Fortjenester og Lydighed. Vel er Saligheden kjøbt os ved Christum, men det vil dog beroe paa, hvorledes Enhver bereder sig her i Kjødet til at kunne annamme den, efter at Veien er aabnet ved Frelsens Evangelium.

Jeg har ogsaa paamindet de Hellige om at efterkomme de Instruxer, som gives dem Tid efter anden i Stjernen, og i Særdeleshed om Nødvendigheden af at udrække deres Hænder og hjælpe de Hellige i Bjergenes Dale med at opbygge Herrens Tempel; hvorfor jeg har gjort dem, som har Midler, opmærksomme paa, at de nu kan have Leilighed til at afvige fra den gamle, ligesom til en fast Regel blevne Vane, ugentlig eller halvugentlig ikkun at yde 2 eller 4 Skilling, og derimod give et større Offer, efter deres Hjerters Tilskyndelse, til Templet, eftersom det maa fuldføres og blive færdigt; og altsaa tiltrænger for Nærværende større Bidrag, end det — som anført — er bleven Vane at yde. At ihukomme det „Vedvarende Emigrationsfond," har jeg heller ikke forsømt at lægge de Hellige paa Hjertet, da sammes Forøgelse er af stor Vigtighed og vil i en væsentlig Grad paaskynde Guds Børns Indsamling — især de Fattiges — og tillige Rigets Opbyggelse.

Vi havde en meget god Conference her paa Bornholm, som varede i 2 Dage. Fuldkommen Fred og Enighed og en god Aand herskede. Tre Brødre blev ordinerede, hvoraf de To ikke før havde havt Præstedømmet, og En blev paalagt det større. Et Medlem blev døbt den 10de og fik Haandspaalæggelse den 12te, da vi nød en sand Glædes- og Forfriskningsdag, idet vi feirede den 4de Aarsdag af Kirkens Stiftelse her paa Bornholm, hvorved nogle Fremmede ogsaa var tilstede. „Festen bestod i at prædike Evangeliet, hvorefter vi nød Nadveren. Her-

rens Aand var rigeligen udgydt over os Alle; jeg følte mig særdeles glad og velsignet i at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, sammes Gjengivelse ved Engle-Sendelse tilligemed Præstedømmets Fuldmagt, Propheterne Josephs og Brighams guddommelige Mission osv. Jeg kan sige, at det er en sand Salighed at have Herrens Aand, som er Vidnesbyrdets Aand; og jeg haaber, at den vil voxe og tiltage meer og meer iblandt os Alle!

Jeg vil nu slutte for denne Gang, og tegner mig som Deres ringe Broder og Medtjener i det evige Evangelium.

J. A. Ahmanson.

P. S. Angaaende Skrifterne og Bogagenterne, saa er Alt i Orden. Jeg har ansporet Brødrene af Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed at udsprede dem og lade deres Lys skinne for deres Medmennesker, og jeg troer, at de vil gjøre deres Bedste.

J. A. Ah.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Vi vil herved henlede vore Læseres Opmærksomhed paa den i dette Nr. sluttede Tale af Ældste George A. Smith. Det er med Herrens Tjenere nu, som det var fordum; de taler ikke for at glimre eller blive beundrede af Verden, men de taler for at belære; derfor fremstiller de kjendte Omstændigheder, virkelige Tildragelser eller Kjendsgjerninger, for at Menneskene, idet de overveie det forskjellige Udfald de paaberaabte Omstændigheder eller Kjendsgjerninger har faaet, kan uddrage gavnlige Lærdomme deraf. Saaledes handlede Herren og Mesteren; han tog hverdagslige Kjendsgjerninger, hvori han indhyllede de moralske Læresætninger, og paa denne praktiske og letfattelige Maade fremstillede han det for Folket, som med Glæde annammede Lærdommene, fordi de kunde forstaae dem. Hans Tale var ikke som de Skriftkloges og Pharisæernes, og derfor udrettede han mere end disse, thi Folket forstod ikke dem, men vare, uagtet deres Lederes store Lærdom, som vildfarende Faar foruden Hyrde. Hans Tjenere fulgte deres Herres Fodspor og Exempel saavel i dette som i alt Andet, og de var heller ikke hindrede deri af den „falskeligen saakaldte Viisdom, der opblæser." Derfor er Herrens Tjeneres Tale simpel, klar, fattelig og nyttig til „Underviisning, til Lærdom, til Optugtelse i Retfærdighed;" endskjøndt de af Verden ansees som ulærde Mænd og Lægfolk, idet Verden ikke kan fatte den Aand, hvoraf de taler, men dømmer det at være Daarlighed, som er Guds Viisdom. Hvorledes kan Menneskene undfange Forstand uden ved Underviisning og Lærdom, og hvorledes kan denne begrundes uden ved egen og Andres Erfaring? Af denne Aarsag fremstiller Herrens Tjenere dette og hiint, som er skeet, denne og hiin Erfaring, som er vunden, paa det at den, som vil tage ved Lærdom, kan profitere deraf. Saaledes i den paapegede Tale; i den er fremstillet med tydelige Træk hvad Kirken havde at kæmpe med i Begyndelsen, hvor vanskeligt det var for Præstedømmet og hvor megen Viisdom og Forsigtighed, der maatte anvendes for efterhaanden at faae Folket til at annamme Guds aabenbarede Sandheder, fordi de dengang besad saa liden Viisdom og havde endnu ikke erhvervet den fornødne Erfaring i Prøvelsernes Skole, hvilken de ofte forværrede ved deres Egenraadighed, Selvretfærdighed og Opsætsighed mod den eller dem, som Herren havde beskikket til deres Veiledning. Hvor Mange af dem

faldt ikke; Nogle fordi de manglede Taalmodighed og Udholdenhed i Trængselens Dage; Andre fordi de indbildte sig at være saa retfærdige og fuldkomne, at de ikke kunde eller burde taale at see Andres Skrøbeligheder, men formedelst Menneskenes Ufuldkommenheder dømte Guds Sandhed at være Løgn; og atter Andre, fordi de ikke strax kunde fatte eller forstaae Guds Aabenbarelser, idet de ikke gav Herrens Aand Tid til at oplyse dem, ja gjorde sig uværdig til dens Paavirkning ved deres ufornuftige, overilede Forkastelse af det, som skulde tjene til deres evige Ophøielse og Lyksalighed. Hvad blev nu Følgen af foranførte Kjendsgjerning? De, som faldt, gik tilbage til det samme Mørke, hvori de forhen var indhyllede, tabte Aanden, der skulde veilede dem, og afskar sig selv fra Evangeliets Velsignelser, der forjættede ikkun dem, som er trofaste til Enden!

Brødre og Søstre! lad derfor deres Exempel berige vor Erfaring, paaskynde os til Aarvaagenhed og Bøn, afskrække os fra at forkaste Guds aabenbarede Sandheder, fordi vi ikke strax kan forstaae dem, eller fordi Nogle er ufuldkomne og ikke kan annamme dem, og ikke dømme Jesu Christi Kirke at være falsk, fordi nogle uerfarne og uprøvede Medlemmer forsømmer at kæmpe og stride Troens gode Strid og holde sig selv ubesmittede af Verden, men givende efter for Friſtelserne vanære sig selv og det Samfund, hvori de er indlemmede; men de skal ikke bestaae uden Omvendelse, men den Retfærdige skal bestaae evindelig.

Tale

af Ældste George A. Smith, holdt i Tabernaklet d. 8. Marts 1855.

(Af Deseret News d. 4. Apil 1855.)

(Fortsat fra Side 309.)

Vi blev underviste om at toe hverandres Fødder, som et Beviis at vi havde baaret Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed for Verden. Vi blev lærte til at salve hverandres Hoveder med Olie i Herrens Navn, som en Salvelses Ordinance. Alle disse Ting skulde gjøres i deres Tid, Sted og Orden. Alt dette var klart og simpelt, dog faldt Nogle fra, fordi der ikke var mere af det, og Andre fordi der var for meget.

Om Aftenen, efter Indvielsen af Templet, modtog Hundreder af Brødrene Engles Betjening, saae Engles Lysglands og Personer og bar Vidnesbyrd om det. De talte i nye Tungemaal, og havde en større Tilkjendegiven af Guds Magt, end den, som beskrives af Lucas, paa Pintsedagen. Dog faldt en stor Deel af de Personer, som saae disse Aabenbaringer, fra om faa Aar, og nogle af dem om faa Uger. Om Herren ved den Leilighed havde aabenbaret en eneste Sætning meer, eller gaaet eet Skridt videre til at aabenbare Forløselsens Lov mere fuldstændig, saa troer jeg at han vilde have styrtet os alle overende. Tingen var, at han af den Grund ikke turde aabenbare os et eneste Princip mere, end han havde gjort, thi han havde prøvet gjentagne Gange at gjøre det. Han prøvede i Jerusalem; han prøvede længere tilbage før Syndfloden; han prøvede det i Mose Dage; og han havde prøvet fra Tid til anden at finde et Folk, hvem han kunde aabenbare Saliggjørelsens Lov, og han kunde aldrig fuldkommen fuldføre det; og han var bestemt paa denne Gang at være saa forsigtig,

og fremføre Principerne saa langsomt, og aabenbare dem til Menneskenes Børn med saadan stor Varsomhed, at maaskee nogle faa af dem kunde være istand til at forstaae og adlyde. Thi Herren siger: „Mine Veie er ikke som Eders Veie, ei heller mine Tanker som Eders Tanker; thi saa meget høiere som Himlene er end Jorden, saa er mine Veie end Eders Veie, og mine Tanker end Eders Tanker."

I siger en Mand, for Exempel, at han maa lade sig døbe til Syndernes Forladelse; da opstaaer det Spørgsmaal: „Hvad Nytte er det til at dyppe et Menneske i Vand?" I siger en Mand, at han skulde angre sine Synder, omvende sig fra dem, ophøre at gjøre Ondt og lære at gjøre Godt, og Svaret er: „Hvad Grund er der for alt dette?" Siig ham, at han skulde erholde Haandspaalæggelse paa sit Hoved for Modtagelsen af den Helligaand, og han vil føle som en gammel Kone gjorde i England, den Tid jeg prædikede og døbte der. Hun kom og forlangte at blive døbt, og vi følgeligviis døbte hende. Naar Tiden kom at foretage Haandspaalæggelsen, begyndte jeg at confirmere en Flok af nye Disciple. Jeg havde lagt Mærke til at hun manglede Sæbe og Vand, Ting, som beviisligen var knapt om i hendes Huus. Naar jeg kom hen for at lægge mine Hænder paa hende, sagde hun: „Læg ikke Deres skidne Labber paa mit Hoved." Tingen var, at hun havde modtaget saa meget af Saliggjørelsens Lov som hun kunde, og Loven om Haandspaalæggelse syntes saa naragtig for hende, at hun vilde ikke have noget at gjøre med den.

Dette tjener til at belyse den Yttring, at vore Veie er ikke som Herrens Veie, ei heller vore Tanker som hans. Heller ikke stemmer de Planer, som Herren har udtænkt til Menneskenes Bedste, overeens med de Planer og Anskuelser, som Menneskerne fatter til deres eget Bedste. Nu! dersom Herren havde anseet det som Viisdom paa Begavelsens og den store Forsamlingsdag i Kirtland at komme frem og aabenbare for Menneskenes Børn de Kjendsgjerninger, som tydeligen er fremstillede i Bibelen, og havde sagt dem, at uden Beseglingens Lov kunde ingen Mand ophøies til en Throne i det celestiale Rige, det er, uden at han havde en Qvinde ved sin Side; og at ingen Qvinde kunde ophøies i den celestiale Verden, uden at hun blev ophøiet tilligemed Manden som hendes Hoved; at Manden er ikke uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren; havde han aabenbaret denne simple Sætning, saa vilde En eller Anden have sprunget op og sagt: „Hvad! skal jeg have en Qvinde beseglet til mig for at blive salig, for at blive ophøiet til Throner, Herredømmer og evig Tilvært?" Ja! „Jeg troer ikke et Ord af det, jeg kan ikke udstaae det, thi jeg agter aldrig at gifte mig, jeg troer ikke paa noget af denne taabelige Snak." Til samme Tid maaskee nogen Anden kunde have Tro til at modtage det. Atter springer en Anden op: „Broder Joseph, jeg har havt to Hustruer i min Livstid, kan jeg ikke faae dem begge i Evigheden?" „Nei!" Om han havde sagt ja, maaskee vi alle vilde have faldt fra paa eengang.

Jeg vil oplyse dette endnu videre. Herren aabenbarede os virkeligen et Princip der, og dette ene Princip var tilsyneladende saa simpelt og saa daarligt i deres Øine, at en stor Deel faldt fra for det samme, fordi det var saa modsat deres Begreber og Anskuelser. Det var dette, efterat Folket havde fastet den hele Dag, sendte de ud og fik Viin og Brød og velsignede samme og uddeelte det til Mængden, det vil sige, til den hele For-

samling af Brødrene, og de aad og drak og propheterede og bar Vidnesbyrd, og vedblev at gjøre saaledes, indtil Nogle af Missouris Høiraad steg op paa Forhøiningen og begyndte, ligesom den retfærdige Noa gjorde, naar han oppvaagnede fra sin Viin, at forbande deres Fjender. I har aldrig følt saadan en Rystelse gaae igjennem noget Huus eller Forsamling i Verden, som der gik gjennem hiin. Der blev næsten et Oprør, fordi Mænd vilde staae op og forbande deres Fjender; endskjøndt de kunde vel erindre, at det er skrevet, at Noa forbandede sin egen Sønnesøn, og at Gud anerkjendte denne Forbandelse i en saadan Udstrækning, at den Dag idag Millioner af hans Afkom er overgivet til vedvarende Trældom.

Mange Mennesker er taabelige nok til at troe, at de kan modsætte sig Guds Magt, og kan befrie Chams Sønner fra hiin Forbandelse, førend dens Tid er udrunden. Nogle af Brødrene ansaae det for bedst at falde fra, fordi Forbandelsens Aand var hos Mænd, som var bleven drevne fra Missouri ved Pøbelvold. Dog har ethvert Ord, som de propheterede, gaaet i Opfyldelse. De propheterede, at Benene af mange af hine Mordere skulde bleges paa Sletten, og at Fuglene skulde hakke ud deres Øine og Rovdyr fortære deres Kjød. Mænd, som har draget over Mexicos, Californiens, Nebraskas og Kansas Sletterne har ofte seet Opfyldelsen af hiin Propheti paa den forunderligste Maade. Vi har seet deres Navne paa Træer, paa Laagene af gamle Kofferter og paa Brætstykker; Navne paa Mænd, som jeg kjendte, og jeg vidste ligesaavel i Kirtland Templet hvad der vilde blive deres Skjæbne, som jeg nu veed det. Men det fristede os, nogle af os var grueligen fristede angaaende det. Herren turde ikke da aabenbare noget Mere; han havde givet os alt hvad vi kunde synke; og Forfølgelsen rasede omkring os i en saadan Grad, at vi var nødt til at forlade vort skjønne Tempel og flygte til Staten Missouri.

Der lod han os komme i en anden Sigte og sigtede os godt, og vi blev derpaa drevne fra Staten Missouri, efterladende Propheten og en heel Mængde af Brødrene i Fængsel. Tiden gik saaledes hen fra 1837 indtil 1843, da sluttede Herren, at Folket, som var bleven samlet siden Udddrivelsen fra Missouri, havde været bekjendt med hans Riges Grundsætninger saa længe, at de maatte være bleven stærke nok til at modtage et aabenbaret Princip til fra ham.

Hvorpaa Propheten gaaer op paa Talerstolen og efter at have prædiket om enhver anden Ting i Verden han kunde tænke over, dreier Talen tilsidst hen paa Saliggjørelsens Lov, og giver et blot Vink om Beseglings Loven. Dette frembragte et saadant skrækkeligt Oprør i Følelserne, at han var neppe halvfærdig med sit Middagsmaaltid, førend han atter maatte betræde Talerstolen og omprædike alt hvad han havde prædiket og overlade Folket at gjette sig til Tingen. Medens han saaledes prædikede, vendte han sig om til de Mænd, som sad paa Forhøiningen, og som var de Mænd, der skulde have understøttet ham, for Exempel vore gode gamle Præsidenter Marks, William og Wilson Law og Fader Cowles, og et Antal af andre Personer omkring Nauvoo, thi dette tildrog sig medens de Tolv var i de østlige Dele af de Forenede Stater, og sagde: „Dersom jeg skulde aabenbare de Ting, som Gud har aabenbaret for mig, dersom jeg skulde aabenbare for dette Folk de Lærdomme, som jeg veed er til deres Ophøielse, saa vilde disse Mænd udgyde mit Blod.'

Dette viser den Forbedring, som var skeet, det Fremskridt, som var gjort og det Lys, som var opnaaet. Han sagde ogsaa, at der var Mænd og Qvinder i den Forsamling, som indbildte sig, at de var næsten fuldkomne, men som vilde modsætte sig og forkaste Ophøielsens Principer, og vilde aldrig tilfulde fatte deres Feiltagelse indtil paa Opstandelsens Morgen. Jeg var der ikke og hørte ikke Talen, men der var Personer der, som kunde nedskrive to eller tre Ord af en Sætning, og jeg bekjender mig at være saavidt forstandig, at jeg kan gjette mig til Resten.

Ved at uddrage denne Kirkes Historie af Optegnelserne, gjøres jeg bekjendt med Omstændigheder, og jeg kan ikke andet end see oplyst for det hele Folks Øine den faderlige Omhyggelighed, som Gud havde at iagttage, naar han skulde aabenbare Ophøielsens Lov. Tilsidst aabenbarede han saa meget deraf, at William Law, een af det første Præsidentskab, og een af de tilsyneladende helligste Mænd i Israel, blev opskræmt af Frygt for at Joseph skulde dræbe ham, og han kaldte hele Politiet for Byraadet og fik dem eedfæstede og krydsexaminerede for at udfinde om Joseph havde instrueret nogen af dem til at dræbe ham. Jeg sagde til nogle af Drengene den Gang, at han vidste han havde gjort en eller anden Ting, som han burde døe for, ellers vilde han ikke være saa bange for sine bedste Venner. Joseph sagde til Raadet og Politiet: „Jeg kunde leve, ligesom Cæsar kunde have levet, var det ikke for en høire Haand, en Brutus," og Rigtigheden af denne Yttring er paa det klareste beviist af William Laws Virksomhed i at tilveiebringe Prophetens Mord. De Mænd, som var i hans Skjød, som delte hans Fortrolighed, og som bekjendte sig at være hans varmeste og bedste Venner, var dem, som forræderst udgjød hans Blod.

Hvorfor? Fordi han havde aabenbaret endnu eet Princip af Saliggjørelsens Lov, nemlig: at „Manden er ikke uden Qvinden, ei heller er Qvinden uden Manden i Herren;" at om en Mand gik til den evige Verden uden at adlyde Beseglingens Lov, vilde han evindeligen forblive alene, evindeligen en Tjener og kunde aldrig have noget Afkom; og om Qvinden indgik i den celestiale Verden uden at have efterkommet Beseglingens Lov, som anbetroedes af Frelseren til hans Apostle, vilde hun stedse forblive alene, og uden noget Afkom; og om enten Mand eller Qvinde skulde forkaste Principerne af hiin Lov, vilde de evindeligen komme til at græde og sørge over, at de kunde have været ophøiede til en evindelig Forøgelse og et evigt Herredømme, men de vilde ikke have det.

Der gav sig en meget høi Grad af Skinhellighed tilkjende i denne Præsident William Laws Væsen, som stedse forundrede mig. Som Historieskriver har jeg lært at kjende eet eller to meget besynderlige Tilfælde.

I Aaret 1843 blev Joseph Smith arresteret to hundrede og halvtredsindstyve Mile fra Hjemmet; de Hellige følte en stor Angst for hans Sikkerhed; Hundreder af Personer drog ud fra Nauvoo og besatte alle Veiene imellem Missisippi og Illinois Floder, og Nogle satte ud med en Dampbaad med den Bestemmelse at undersøge enhver Baad paa Floderne, og angribe den, som havde ham ombord; og nogle af de hurtigste Marscher, som nogensinde har været nedskrevne, udførtes ved den Leilighed. Iblandt Andre drog William Law ud med et Parti; naar han mødte Joseph, stormede han hen til ham og tog ham i sine Arme, trykte ham til sit Hjerte og kyssede ham

i en halvhundrede eller hundrede Vidners Aasyn. Han maa have elsket ham forunderligt, thi omtrent en halv Time førend han mødte Joseph, havde han faaet den Idee, at han var bleven bragt ombord paa en Dampbaad til Missouri og han var skrækkelig oprørt. Broder A. P. Rockwood eller John Butler kan sige Eder hvorledes han talte: „O! siger han, jeg vilde ikke for Alt i Verden at Joseph skulde føres til Missouri og dræbes, thi Eiendom vilde falde under den halve Værdi i Nauvoo." Saadan var Yttringen af en Mand, som, liig Judas, kunde kysse Propheten, medens der sandsynligen ikke var mange Mænd i den hele Stad, som vilde have bekymret sig det mindste om al Verdens Eiendom, i Sammenligning med at frelse Josephs Liv.

Efter Prophetens Død tænkte Verden og Djævelen, at de havde endnu eengang tilintetgjort den Almægtiges Forsøg at aabenbare Ophøielsens Lov, eftersom ikkun en Deel af Arbeidet til Templets Opførelse var da gjort. Nyhederne udspredte sig overalt i de Forenede Stater, at Guvernøren i Illinois havde forrædersk givet Statens Løfte for Joseph Smiths Sikkerhed, og ligeledes hvor hæderlig Propheten havde handlet i enhver Ting under disse fristende Omstændigheder, da han vidste vel, at hans Død var hensigtet, og Folket var virkeligen forarget over et saadant lavt Forræderi, idet de almindeligen udbrød: „hvor skammeligt! hvor skændigt!! at myrde ham saa troløst!!! Men efter nøiere Overveielse er det en god Ting, at han er død."

Efterhaanden opdagede Djævelen, at Broder Josephs Blod var ikke udgydt førend Herren havde sagt: „Du har gjort nok, du kan hvile fra dit Arbeide." Han havde meddeelt Andre Præstedømmets Kundskab; og Gud opreiste en anden Mand til at være en Prophet for Israel, til at være en Præsident, en Regent og en Lærer. Jeg hørte engang en Person sige: „Ak! jeg ønskede at Broder Brigham var ligesaa god en Mand som Joseph." Lad mig sige Eder, Brødre, at om Broder Brigham var den mindste Smule bedre Mand end han er, kunde han ikke blive iblandt os, han maatte forlade os; han er just saa god en Mand, som vi for Nærværende er værdig at have i vor Midte. Herren har af Barmhjertighed med os givet os en stor Prophet og en viis Regent i Israel, at vi kan udvide vore Kræfter, Indflydelse og Viisdom under hans Bestyrelse til at berede os for Aabenbaringen af Ophøielsens Lov, hvilken har været lovet saa længe.

Vi tog fat paa Arbeidet i Nauvoo og fuldendte Templet, og havde ikke saa snart faaet det færdig, førend vi maatte forlade det til at blive brændt af vore Fiender; og de tænkte da, at om vi ikkun blev drevne ud i Ørkenen, vilde vore Lidelser blive saa store, at vi alle maatte omkomme, og det vilde blive Enden paa Sagen. Djævelen tilveiebragte visseligen et nyt Behandlingssystem; efter at de havde frarøvet os enhver Ting vi havde, og drevet os fra alle Livets Behageligheder og Fornødenheder ud i Ørken, begyndte han at anvende det System paa os, „at overlade os til os selv," under den Forudsætning, at vi vilde døe hen af os selv. De begyndte dette under glimrende Udsigter, da vi havde Intet at æde, Intet at klæde os med, ikke en Regndraabe til at vande Jorden, og en Ørken rundt om os, om hvis tilsyneladende Frugtbarhed I kan dømme, naar Bjergbeboerne sagde, at de vilde give eet tusinde Dollars for den første Buschel Hvede eller Mais, som blev avlet i Dalen. Medens de overlod os til os selv

fandt en betydelig Forandring Sted; men det var haardt at lade os i Fred længe, de maatte leilighedsviis give os et Puf, at vi kunde vide, at de endnu var ilive.

Medens de lod os være i Fred, blev Evangeliet indført paa Sandwich Øerne og i Danmark, og har begyndt at udgyde dets Velsignelser i Sverrig, Norge, Italien, Frankrig, Tydskland, Schweitz, Afrika, Australien, Malta, Gibraltar, Kriim og Ostindien, og spreder sig over hele Verden ti Gange hurtigere end nogensinde. Alt dette kommer af „at de overlod os til os selv." Jeg veed ikke, om de maaskee gjør den Slutning, at det var bedst at give os endnu et Slag. Om de gjør det, vil det netop blive, som det var med Manden, som ikke syntes om Sennepsplanten i sin Have, hvilken voxte op og blev stor og fuld af Frø. Eieren saae, at den var gaaet i Frø i Haven, og blev skrækkelig vred paa Gartneren, og greb fat paa Hakken, og slog Stilkerne istykker i sin Vrede og spredte Frøet over hele Haven. Det er Maaden, hvorpaa vore Fiender har virket hele Tiden, saa de kan ligesaa godt følge det System „at lade os være i Fred," som noget andet. Joseph propheterede, at om de vilde lade os være i Fred, vilde vi udsprede Evangeliet over hele Verden; og om de ikke vil lade os være i Fred, vilde vi udsprede det alligevel, ikkun lidt hurtigere.

Men tilbage til min Text: „O Jerusalem! Jerusalem! du som dræber Propheterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte vilde jeg ikke forsamlet dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke." Lad mig sige Eder, mine Venner, at Grundvolden til et andet Tempel er lagt, og at det selvsamme Øieblik, som den første Steen blev lagt, begyndte Djævelen at rase igjen; og om dette Folk vil være forenede, vil de være just det Folk, som vil „lære Herrens Veie," og Herren vil aabenbare Ting for dem, som har været skjulte fra denne Verdens Grundvold blev lagt. Vi befinder os her — ikke af vor egen Villie, men tvungne dertil af vore Fiender — midt iblandt Bjergenes Toppe, omtrent en engelsk Miil ophøiet over den christne Verden, omgivne af høie Bjerge, hvis Toppe er bedækkede med evig Snee; og vi finder ogsaa Opfyldelsen af Prophetien, at mange Folk af alle Nationer siger: „Kom, lad os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, og han vil lære os om sine Veie og vi vil vandre paa hans Stier."

Vi er her, og Herren har besluttet, dersom han kan fuldføre det, hvis vi vil lade ham gjøre det, at aabenbare for os Ophøielsens Love. Han har bestemt sig til at gjøre dette Folk til „Konger og Præster for Gud og sin Fader;" at give dem Ophøielsens Nøgler til Forløsning for dem selv og for deres Afdøde tilbage til den Tid, naar Pagten blev brudt. Om dette Folk vil være hans Prophets og Apostles Love og Forskrifter underdanige og hørige, og adlyde de Lærdomme, som er dem givne, samt holde sig rene, saa vil han aabenbare for dem alle hine Velsignelser, og vil ikke sige til os, som han sagde til Jerusalem, „hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke." Dersom vi vil være ydmyge og lytte til den Høiestes Aabenbaringer, erindrende „at hans Veie er ikke som vore Veie, og hans Tanker som vore Tanker; thi saa meget høiere som Himlene er end Jorden, saa meget høiere er hans Veie end vore Veie, og hans Tanker end vore Tanker;" hvis vi vil erindre dette og handle derefter, saa er vi paa Veien til at erholde hine Magtens Nøgler, og drage Nytte af dem; det vil

sige, vi er lige paa den store Bomvei til Ophøielse.

Jeg erindrer en lille Fortælling, som jeg hørte Joseph meddele en sekterisk Præst, som han havde prædiket nogle af Evangeliets første Grundsætninger for; Præsten erkjendte, at Lærdommene vare nøiagtigen overeensstemmende med det Nye Testamente, men gav et Slags fromt Suk fra sig og sagde: „Jeg frygter at der er noget Forkeert paa Bunden af det." Joseph svarede: „Jeg føler for en stor Deel som den ærlige Irlænder gjorde, som landede i Amerika, og gav sig til at gaae ind i Landet for at see, hvorledes det saae ud. Som han vandrede henad Veien, traf han en meget from Præst af Methodisternes Orden, som kom hen ved Siden af Irlænderen, og idet han tænkte, at han maatte sige Noget om Religion udbrød, som han sad i sin tohjulede Gig: „Patrick har du gjort Fred med din Gud?" „O Sir! paa Tro og Ære, vi har aldrig havt nogen Udstaaelse." Dette Svar forfærdede Præsten, og idet han gav en overnaturlig Stønnen fra sig, sagde han: „Du er fortabt, fortabt!" Paa „min Tro, Sir! hvorledes kan jeg blive tabt midt paa den store Bomvei?" Jeg siger Eder, vi er midt paa den „store Bomvei," og om vi vedbliver paa den, er Ophøielsens Nøgle med os, og Guds store Værk vil udfolde for dette Folk Ting, som har været skjulte fra Verdens Grundvold lagdes. Lad os blive som Leret i Pottemagerens Hænder, og bestræbe os for af al Magt at opbygge dette Værk, og der vil ikke siges om os, som der sagdes om Jerusalem: „O Jerusalem! Jerusalem! hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke!"

Maa Herren velsigne Eder, og dygtiggjøre os til at fuldbyrde og udføre hans store og herlige Hensigter, er min Bøn i Jesu Christi Navn, Amen!

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Folkman . . .	6 Rdl. „ Mk. „ Sk.	
A. P. Trane	17 — „ — „ —	
Summa	23 — „ — „ —	

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.